

PRÆFATIO.

Reliquit tandem, favente Deo, Clarissimi Authoris Francisci Petri Opus posthumum non modicis impensis Excellentissimi ac Reverendissimi Fautoris sui, DD. Augustini, modo feliciter Regnantis S. R. I. Prælati Wettenhusani, prelum. Severior censura Pseudo-Critica moras posuit, eruditorum amicorum expectatione oblongiores forte, voluntati vero tum meæ, tum Bibliopolæ nostræ certo pertæsas. Hinc saniori consilio ductus meæ *Collectionis Scriptorum Tomum V.* pro eruenda magis & Rerum & Authoris veritate versipellem feci, dum formas mutavi, acatholico substituens typographum Romano-Catholicum. Et ecce! partus hic novus operis antiqui, utpote Posthumi, *Germaniæ Canonico-Augustinianæ*, Günzburgi ad Danubium, non procul ab Ulma, extrateli tamen jactum, siquidem protectus aquila, fuit editus. Verum, ne Tomus iste *Collectionis meæ* præcedentes mole sua excederet, divisi eundem in duas partes, quamlibet ab altera, & numero litterarum & frequentia foliorum diversam. Pars prior præsentat Fautoribus suis *Germaniæ Canonico-Augustinianæ Francisci Petri Partem IV.* Pars altera continet *Partem V.* & ultimam memoratæ *Germaniæ.* Cæterum, quod doleo, illud est, quod impressum hoc non de singulis, etiam præstantissimis quibusdam, Canonis singula referat, quæ ad hodiernum usque diem se extendunt, deficiente potissimum integro *RRmorum DD. Præpositorum Catalogo.* At, nec mea culpa hæc acciderunt, nec piis Authoris manibus impu- tandum; siquidem uterque omne tentavit vadum, ex ignorantia gurgite emergendi, ac demum perveniendi ad litus plenioris notitiæ, rerum præsertim notabiliorum. In testem innocentia provoco litteras, quas dedimus, efflictim petitorias: exhibebant publicum de sollicitudine nostra testimonium

binæ Præfationes Tomi III. & IV. *Collectionis* meæ. Hinc nemo læsus videbitur, nisi a se ipso, quisquis demum conquertur de quodam defectu aut Collegii sui neglectu. Dolebunt nobiscum insuper alii, nobis potius faventes, qui ob inimicas temporum injurias non valuerunt plura de Canonis suis propagare. Inter quos certo numerandi sunt Wettenhufani, qui volentes certiora communicare non potuerunt tum de anno Fundationis Collegii, tum de Catalogo primorum aliquorum Præpositorum suorum, documentis antiquioribus destituti; deplorant siquidem fatales dies illos, quibus circa annum Christi Domini Millesimum trecentessimum vigesimum quartum sub Ludovico IV. Imperatore Bavaro, ac Leopoldo Austriaco Marchione Burgoviæ, occasione bimestris obsidionis ejusdem arcis & civitatis, Præpositura ipsorum effero hosti totaliter in prædam & direptionem inopinato cessit, imo quasi ultimam cladem sustinens, aqua tribulationis undique immersa tantum non omnino deperit, relictis solummodo Annalium fragmentis, hinc inde dispersis. Ultimato, quod moneam, illud restat, ac notatu dignum censeo, quod mutatis typographi formis, ad formandos pro parte duplici duplicatos Indices Tomi hujus etiam alius a priori eruditus Vir, & quidem e gremio Authoris Operis Posthumi substitutus fuerit, qui dignissimo huic Operi manu sua ultimam (ut aiunt) limam addat, suo loco notandus. Cujus pro in studio evenit, ut ejusdem operis suo modo sit idem principium & finis. Errata denique, in tam vasto volumine vix evitanda, benevolus Lector ipse corriget, quem benevalere jubeo.

